

Sopa de pedra

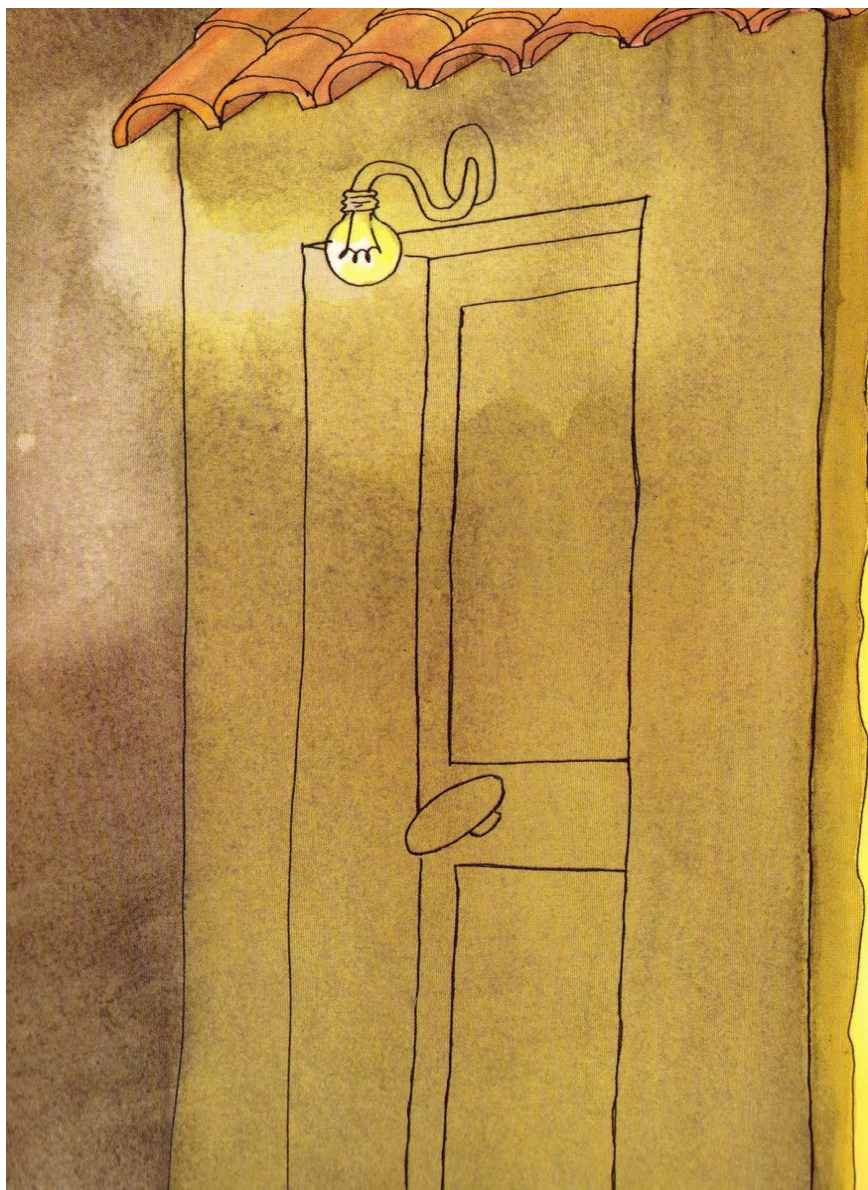

És de nit, ple hivern.
Un llop vell s'acosta al poble dels animals.

La gallina s'esvera. «El llop!»

«No tinguis por, gallina: sóc vell, ja no em queda cap dent.

Deixa que m'escalfi a la vora de la llar de foc i que em prepari una sopa de pedra.»

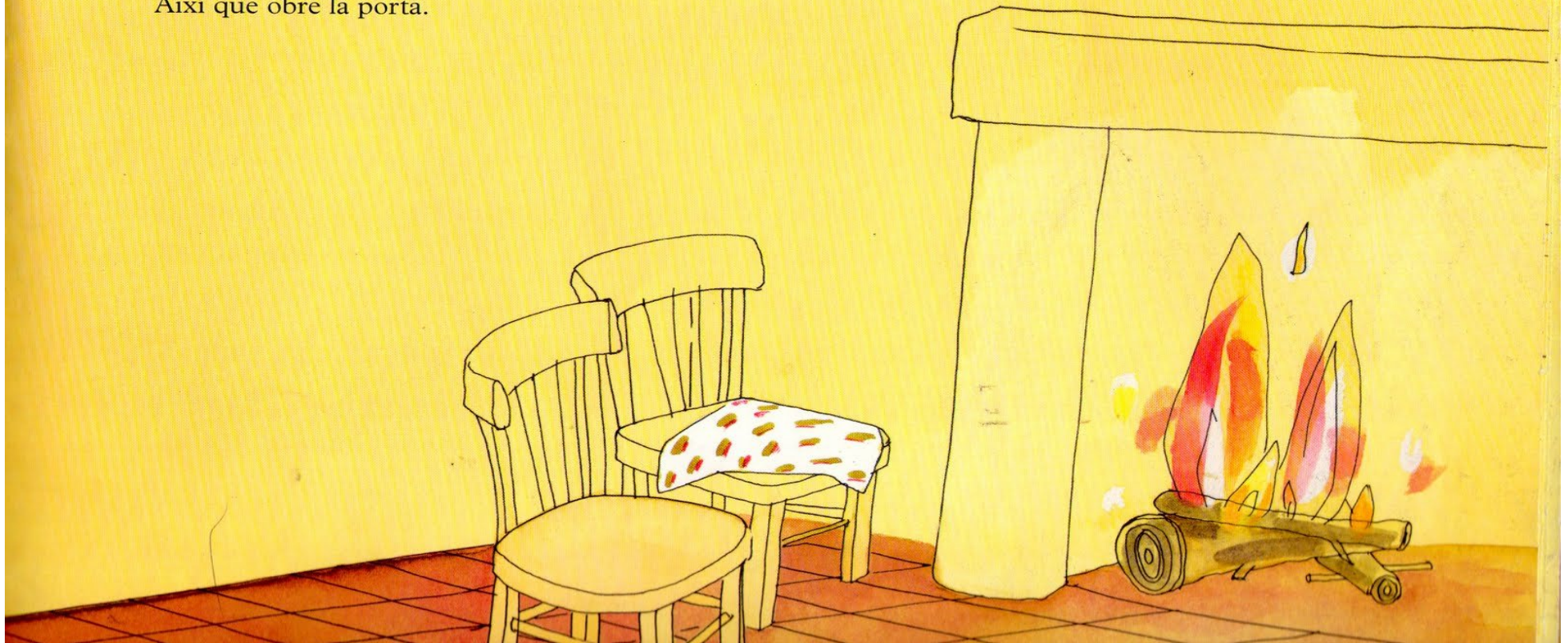
La gallina dubta; no les té totes, no cal dir-ho, però és molt tafariera:

no ha vist mai el llop de debò, només el coneix

per les històries que conten d'ell...

I li agradaria molt tastar una sopa de pedra.

Així que obre la porta.

El llop entra, sospira i demana:

«Si us plau, gallina, porta'm una olla».

«Una olla!», s'esvera la gallina.

«Escolta gallina, per preparar una sopa de pedra fa falta una olla.»

«No ho sé», confessa la gallina. «No n'he tastada mai.»

Aleshores el llop recita la recepta:

«En una olla, fiqueu-hi una pedra grossa, afegiu-hi aigua i espereu que bulli».

«I res més?», pregunta la gallina.

«Res més.»

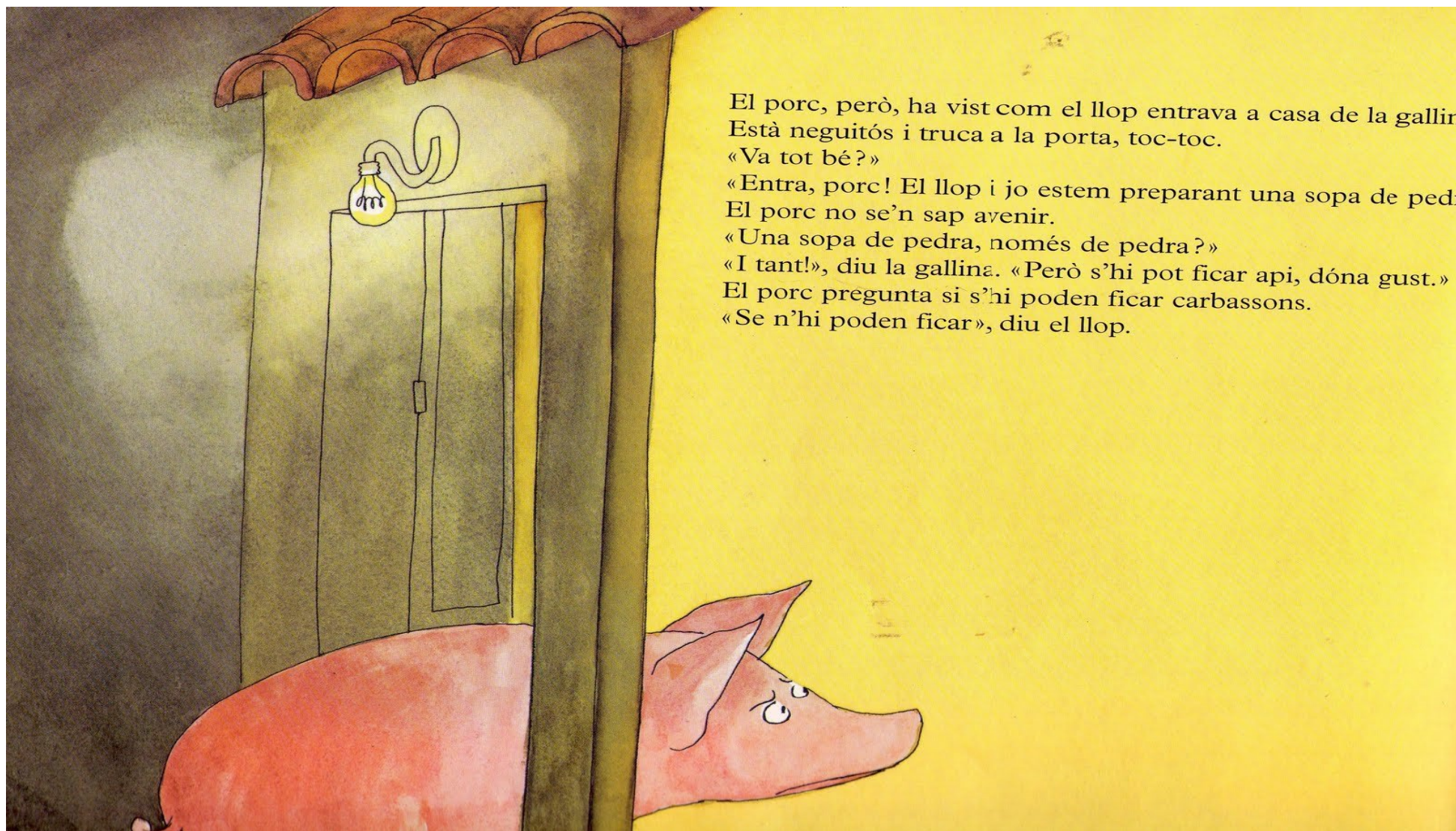
«Jo, a les meves sopes», diu la gallina,

«hi afegeixo sempre una mica d'api».

«Se n'hi pot ficar, dóna gust», diu el llop.

I treu una pedra grossa del seu sac.

El porc, però, ha vist com el llop entrava a casa de la gallina.
Està neguitós i truca a la porta, toc-toc.

«Va tot bé?»

«Entra, porc! El llop i jo estem preparant una sopa de pedra.
El porc no se'n sap avenir.

«Una sopa de pedra, només de pedra?»

«I tant!», diu la gallina. «Però s'hi pot ficar api, dóna gust.»

El porc pregunta si s'hi poden ficar carbassons.

«Se n'hi poden ficar», diu el llop.

Aleshores el porc corre cap a casa seva i torra amb uns quants carbassons. L'ànec i el cavall, però, també han vist com el llop entrava a casa de la gallina. Estan neguitosos i truquen a la porta, toc-toc. «Entreu», diu la gallina. «El llop, el porc i jo estem preparant una sopa de pedra.» «Amb una mica d'api i carbassons», precisa el porc.

L'ànec, que ha viatjat molt, pretén que una vegada, a Egipte, va tastar una sopa de pedra i que hi havia ficat porros. Diu que se'n recorda perfectament perquè és el que li agrada més de la sopa, els porros.

La gallina pregunta al llop:

«Es pot fer, una sopa de pedra amb porros?».

«Es pot fer.»

Aleshores, l'ànec i el cavall corren cap a casa seva i tornen amb uns quants porros. El moltó, la cabra i el gos però, estan neguitosos perquè també han vist com el llop entrava a casa de la gallina. No els fa falta trucar: la porta és oberta de bat a bat.

«Què feu?», pregunten.

«El llop, el porc, l'ànec, el cavall i jo estem preparant una sopa de pedra», respon la gallina.

Ja us podeu imaginar què passa llavors: un hi vols naps, l'altre proposa ficar-hi col, després cadascú corre cap a casa seva i torna amb hortalisses, hortalisses per a tots els gustos.

Ara seuen tots en cercle al voltant de la llar de foc.
S'expliquen acudits, discuteixen. La gallina exclama:
«Que agradable que és, estar tots junts! Hauríem de fer sopars
com aquest més sovint».
«Al principi, em pensava que menjaríem sopa de gallina», diu el porc.
I l'ànec li demana al llop que conti alguna de les seves terribles històries,
per conèixer el seu punt de vista.
Però l'aigua de l'olla ja bull
i el llop hi enfonsa el cullerot.
«Em sembla que la sopa
ja està llesta», diu.

El llop serveix tots els animals.
Tothom repeteix tres vegades
i el sopar s'allarga fins molt tard.

Després el llop treu un ganivet punxegut del seu sac... i punxa la pedra:
«Ah!, encara no és del tot cuita. Si m'ho permeteu, me l'emporto pel sopar de demà», diu.
La gallina li pregunta: «Ja se'n va?».
«Sí», respon el llop. «Però us agraeixo aquesta vetllada tan agradable.»
«Que tornarà aviat?», pregunta l'ànec. El llop no respon.

#joemquedoacasa